

Едно съседско момче разбрало за стареца и много му дожалял за него. Един ден отишло при него и попитало:

– Какво правиш, старче?

– Добре съм, чедо! – отговорил старецът с половин уста.

– Гледат ли те снахите ти, дядо? – продължило то да пита.

– Никой не ми отваря вратата, момче! Ни снахи, ни синове! Изоставиха ме всички!

Младежът имал добро сърце и какво да стори... Взел хляб, донесъл му, сложил го пред него. Нахранил го, дал му и вода. И започнал да се грижи за него всеки ден. Хранел го, поял го, гледал го като роден баща. Старецът се видял на грижи и не можел да се отплати на момчето.

Един ден дошъл да го види най-добрият му приятел. Той бил много богат и изоставеният старец му се заоплаквал:

– А бе, приятелю! Аз сега като нямам пари, какво да правя с моите деца? Излъгах ги, за да продължат да ме гледат, ама на – научиха, че нямам и пукнат лев и ми обърнаха гръб. Добре че това момче ме съжали, та сега съм изцяло под неговите грижи.

Приятелят му го изслушал внимателно, помислил малко, а после се обърнал към него. Подал му една кесия и му казал:

– Ето ти тези пари, приятелю! Пълна кесия са. Скрий ги някъде, но само ти да знаеш къде. А като усетиш, че идва краят, на това момче, което сега те гледа, на него дай парите и няма да сгрешиш.

Така го посъветвал човекът, а после станал и си отишъл. Болният старец взел парите, сложил ги в една делва, занесъл я в гората и там я заровил при едно дърво. И ето че започнал да се оправя – хранел се добре, а сънят му стигал. Оздравял напълно.

